

ΓΙΑΝΝΗ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΑΜΗ

«Η κολπατζού»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΦΛΩΡΙΝΤΑ»

Το πιο δύσκολο και το πιο σπά-
νιο είδος στην ζωή και στην τέ-
χνη είναι το γέλιο. Γι' αυτό και
μέσα στην έρημο της απελπισίας
και του άγχους, όταν τα καταφέ-
ρη να αναβλύση, δεν γίνεται απλώς
εμπρόσδεκτο αλλά μετουσιώνεται
στο θαυμασιώτερο ήδύποτο.

Η «Κολπατζού», που παίζεται
στο νέο θέατρο «Φλωρίντα» είναι
ένα έργο που «δεν έχει τίποτα, μα
έχει κάτι» όπως έλεγε κάποιο πα-
λιό τραγούδι.

Καμμία πρωτοποριακή έφεση
στη φόρμα, τίποτα το επιφανεια-
κά νέο στη δομή. Κι όμως είναι
μια στέρεη κωμωδία στην οποία
αν αλλάξεις μόνο μερικά ονόματα,
μπορεί να σταθή άνετα και αύριο
όπως άνετα στέκεται σήμερα και
όπως θα στεκόταν στο σίγουρο
και χθές.

Είναι ακριβώς, αυτό το «κάτι»,
που της δίνει διάρκεια και το ό-
ποιο αν θελήσουμε να το έντοπί-
σουμε θα πρέπει να ανατρέξουμε
στην γεννεσιουργό της αίτια. Γεν-
νήθηκε για να κάνει τον κόσμο να
γελάση.

Οι συγγραφείς της κ.κ. Γιάννης
Θωμόπουλος και Γιάννης Τσάμης,
δεν θέλησαν εξ ύπαρχης να κάνουν
ένα πολιτικό ή κοινωνικό μανιφέ-
στο αλλά ένα «γελαστικό» μανι-
φέστο. Χωρίς ίχνος διανοουμενι-
σμού, έδωσαν ένα κείμενο στο πώς
αντιλαμβάνονται το χιούμορ, κατά
τέτοιο τρόπο ώστε να το καταλά-
βουν και να γελάσουν όλοι. Το γέ-
λιο, για το γέλιο. Εύκαιρία που
την άρπαξαν πρώτοι οι ήθοποιοί...

Η κ. Δέσποινα Στυλιανοπού-
λου, βρήκε στο ρόλο της «Κολπα-
τζού» το ιδανικό, για να διοχε-
τεύση το έκρηκτικό ταπεραμέντο
της. Επί δύο ώρες, αγωνίζεται «συν-
έχεια την σκηνή και «λέει - λέει»
σε ρυθμό που οι εύθυμες «ατάκες»
να πέφτουν σαν κροτάλισμα πολυ-
βόλου.

Στον ίδιο ρυθμό είναι «κουρντι-

σμένοι» και οι υπόλοιποι ήθοποιοί.
Τα «όστεϊς» δεν τα λέει μόνο η
Στυλιανοπούλου αλλά και όλοι οι
άλλοι. Κάθε ρόλος, εκτός από την
κωμική κατάσταση στην οποία εί-
ναι προδιαγεγραμμένος, έχει σαν
εξωτερική του και ένα πλήθος
από λόγια, που προκαλούν αδιά-
στο το γέλιο. Ακόμα και όταν πρό-
κειται για μια λέξη επαναλαμβα-
νόμενη, όπως το «μάλιστα» του
ντέντεκτιβ.

Ο καρβάς πάνω στον οποίο κεν-
τήθηκε η «Κολπατζού», είναι ο έ-
ξής: Μια «οίκιακή βοηθός», μπλέ-
κει στο γρανάζι μιας ανισόρροπης
και σπάταλης οικογένειας, που θέ-
λει να πετύχει, την επιχορήγηση
ένος πλούσιου θείου από την 'Α-
μερική. Ο θείος έρχεται στην 'Α-
θήνα, η «οίκιακή βοηθός» μετασχη-
ματίζεται με το ζόρι σε «σύζυγο»
του ανεπρόκοπου γιού της οικογέ-
νειας και όλα ακολουθούν ένα τρελ-
λό - τρελλό δρόμο, μέχρι τελικά,
να δοθής μια απροσδόκητη λύση.

Εκτός από την Στυλιανοπού-
λου, που ερμηνεύει με μπρίο τον
ρόλο της «οίκιακής βοηθού» κε-
φάλτα παίζουν και οι άλλοι ήθο-
ποιοί: Ίλυσ Λιθυκού (ή μαμά
στην οικογένεια), Ντίνος Καρύδης
(γιός), Γιώργος Λουκάκης (ψεύτι-
κος θείος), Ρένα Κοσμίδου (πρα-
γματική σύζυγος του γιού), Θά-
νος Λιάμης (Βάγγος). Ωραίοι και
σπαρταριστοί τύποι ο Γιώργος
Πάλλης στον δυσυπόστατο ρόλο
του ντέντεκτιβ και αληθινού θείου,
ο Θωμάς Κωνσταντινίδης σαν έφο-
ριακός και η Μαίρη Ραζή σαν έγ-
καταλελειμμένο Φροσάκι.

Ο σκηνοθέτης Αντώνης Αντω-
νίου έδωσε με επιτυχία το «νεύρο»
που απαιτούσε η παράσταση. Ρεα-
λιστικό και καλαίσθητο το σκηνη-
κό του Νίκου Πετρόπουλου, έξοχα
εκτελεσμένο από τον Σταύρο 'Α-
βραμίδα. Καλή και η μουσική του
Μίνου Γαλανέλη.

ΖΗΣΗΣ ΤΣΙΡΙΓΚΟΥΛΗΣ